

РЕШЕНИЕ

№ 319

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Доротея Кехайова
Любомир Игнатов

при участието на секретаря Даниела Д. Генчева

в присъствието на прокурора Пл. Ив.

като разгледа докладваното от Любомир Игнатов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211100604542 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК).

Образувано е въз основа на постъпила въззивна жалба от подсъдимия Ж. Ж. СТ., ЕГН *****, българин, български гражданин, неженен, неосъждан, с постоянен адрес град София, бул. „****“, чрез служебния защитник адвокат Т. СП. с адрес град София, ул. „****“, кантора 521. Жалбата е срещу присъдата, постановена на 12. 05. 2021 г. от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 111-и състав, по н. о. х. дело № 9902 по описа на съда за 2019 г., с която подсъдимият е признат за виновен в това, че:

- на 13. 12. 2018 г. около 13, 50 часа, в град София, на паркинг на фитнес „Пулс“, находящ се на адрес бул. „****“, се закарнал с убийство на М.М.М. с думите: „Ще те убия!“, „Ще ви заколя!“ и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му – престъпление по чл. 144, ал. 3 във връзка с ал. 1 от Наказателния кодекс (НК), поради което и на основание чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ е осъден, като му е наложено наказание „пробация“ при следните пробационни мерки и продължителност: 1. Задължителна регистрация по настоящ адрес два пъти седмично за срок от една година; 2. Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от една година.
- на 13. 12. 2018 г. около 13, 50 часа, в град София, на паркинг на фитнес „Пулс“, находящ се на адрес бул. „****“, се закарнал с убийство на М. ИЛК. М. с думите: „Сега ще Ви утрепа!“, „Ще ви заколя! Ще те убия“ и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му – престъпление по чл. 144, ал. 3 във връзка с ал. 1 НК, поради което и на основание чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ е осъден, като е

наложено наказание „пробация“ при следните пробационни мерки и продължителност: 1. Задължителна регистрация по настоящ адрес два пъти седмично за срок от една година; 2. Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от една година.

Освен това с обжалваната присъда на основание чл. 23, ал. 1 НК първоинстанционният съд е определено едно общо най-тежко наказание на подсъдимия измежду наложените с присъдата, а именно „пробация“ при следните пробационни мерки и продължителност: 1. Задължителна регистрация по настоящ адрес два пъти седмично за срок от една година; 2. Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от една година.

Също така на основание чл. 45 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) подсъдимият е осъден да заплати на М. ИЛК. М. сумата от 3 000 (три хиляди) лева – обезщетение за неимуществени вреди от престъплението, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта – 13. 12. 2018 г., до окончателното изплащане.

Според въззивната жалба така постановената присъда е неправилна, необоснована, незаконосъобразна и явно несправедлива. Твърди се, че в хода на производството е допуснато и съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия. С постъпилото след изготвянето на мотивите допълнение към въззивната жалба се поддържа, че съдията не е бил обективен през цялото дело, като конкретно се посочва, че съдът не кредитирал доказателства за липсата на удар между двата автомобила, че пострадалите не са изглеждали притеснени и уплашени и не са споделили да са им отправяне закани с убийство. Освен това се твърди, че при разпита на М. и М. председателят на състава задавал навеждащи въпроси, съдържащи записаните в обвинителния акт заплашителни реплики. Изтъкват се липсващи обвинителни доказателства (липса на иззети записи от видеокамери, липса на дактилоскопни следи от подсъдимия по автомобила на пострадалите, липса на данни за отправени закани с убийство в съдържанието на телефонния разговор на тел. 112). Поддържа се, че съдът е допуснал грубо нарушение на процесуалните правила, като е допуснал участието на адвокат Г. като повереник на гражданския ищец без надлежно представено пълномощно. Излагат се доводи за сериозно несъответствие в двете части на обжалваната присъда. Прави се доказателствено искане за разпит на вещо лице във връзка с твърдения, че съответната съдебна експертиза не е била приобщена към доказателствата по делото. Достига се извод, че съдията от районния съд е взел страна от началото на делото, която е поддържал дори в крайния акт. Същевременно се заявява, че обвинението не е доказано по несъмнен начин и че обстоятелствата по делото сочат на невиновност на подсъдимия. Иска се от въззивния съд да се произнесе със съдебен акт, с който да признае подсъдимия за невиновен.

Срещу обжалваната присъда не е постъпил протест. Срещу нея също така не е постъпила жалба от гражданския ищец М. ИЛК. М., ЕГН *****, адрес град София, ул. „****“, нито от повереника му адвокат П. Г. с адрес град София, ул. „*****“.

По делото не са постъпили писмени становища от Прокуратурата и гражданския ищец във връзка с постъпилата въззивна жалба и допълнението към нея, макар и да са им били връчени преписи.

С определение от 22. 11. 2021 г. въззивният съд е насрочил делото за разглеждане в открито съдебно заседание и е преценил за необходимо предвид формулираното с въззивната жалба доказателствено искане да допусне разпит на вещото лице Х.Д. Ж..

В откритото съдебно заседание пред въззивния съд на 10. 01. 2022 г. защитникът заявява, че поддържа въззивната жалба. За хода на съдебните прения отново аргументира, че първата инстанция е била пристрастна, като е преценявала и тълкувала доказателствения

материал в полза на обвинението, а същевременно е оставила без уважение доказателствените искания на защитата и е подценила и омаловажила представените от нея доказателства. Заявява, че приетата от въззивния съд аудио-техническа експертиза не съдържа отправени закани. Повтаря доводите за задавани от първостепенния съд в хода на съдебното следствие насочващи въпроси, като изтъква, че молбата му за допълване на протокола е била оставена без уважение без да бъде разгледана в открито съдебно заседание. Отново излага съображения, че повереникът на гражданския ищец не е бил редовно упълномощен. Повтаря и позоваването на несъответствието между наказанието и уваженият размер на гражданския иск. Позицията се на трайната съдебна практика и на добрите характеристични данни на подсъдимия. Иска от въззивния съд да отмени осъдителната присъда, да признае подсъдимия за невиновен и да отхвърли гражданския иск.

Подсъдимият поддържа казаното от защитника.

Прокурорът иска от въззивния съд да потвърди обжалваната присъда, като заявява, че тя е правилна и законосъобразна. Допълва, че наказанието „пробация“ изцяло ще постигне целите на наказанието, предвидени в НК.

Повереникът на гражданския ищец твърди, че защитата тълкува само част от доказателствата, което не опровергава тезата на прокуратурата. Намира, че непозволеното увреждане е доказано. Заявява, че присъдата е постановена въз основа на всички доказателства по делото, които са били обсъдени в съвкупност и задълбочено преценени. Иска от въззивния съд да отхвърли жалбата.

При даването на последната дума подсъдимият иска да бъде признат за невиновен.

След като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателствени материали, изложеното във въззивната жалба и доводите на страните в хода на съдебните прения, Софийският градски съд направи следните изводи.

Въззивната жалба е подадена от заинтересована страна чрез надлежно назначен служебен защитник (л. 34 от досъдебното производство). Постъпила е своевременно и отговаря на изискванията на чл. 320, ал. 1 и ал. 3 НПК. При това положение съдът я приема за процесуално допустима.

I. При преценка на събраните по делото доказателствени материали въззивният съд приема, че първата инстанция правилно е установила фактическата обстановка, относима към предмета на доказване. Макар и втората инстанция да проведе собствено съдебно следствие, приобщените в неговия ход фактически данни не водят до формирането на нови фактически констатации, които съществено да се отклоняват от възприетите от първостепенния съд, а допълнително ги подкрепят. Възпроизведена накратко, фактическата обстановка е следната.

До 2018 г. подсъдимият и свидетелката М.М.М. имали интимна връзка. Към 2018 г. двамата вече се били разделили и свидетелката М. била в интимни отношения със свидетеля М. ИЛК. М. (гражданския ищец). Подсъдимият трудно приемал раздялата със свидетелката М..

На 13. 12. 2018 г. свидетелят М. управлявал моторното превозно средство марка „БМВ“ с регистрационен номер **** в посока от бул. „Черни връх“ към бул. „България“. На предната дясна седалка в автомобила била и свидетелката М.. Докато се движели двамата били застигнати от подсъдимия, който управлявал вдясно от тях автомобил марка и модел „Мерцедес Е 290 ТД“ с регистрационен номер **** (собственост на баща му Ж.Г. С.). Докато двата автомобила се движели, подсъдимият свалил стъклото на своя и започнал да креши, че ще ги убие и че ще ги удари, ако не спрат. Подсъдимият два пъти ги ударил със своя автомобил, след което ги засякъл. Свидетелите М. и М. обаче го заобиколили и продължили да се движат, като свидетелят М. се обадил на телефон 112, откъдето бил инструктиран да спре на оживено място. Те влезли в паркинга на фитнес „Пулс“ на бул.

„****. Когато понечили да излязат от паркинга, подсъдимият спрял своя автомобил на входа му и дошъл пеша към тях. Отново започнал да ги заплашва, че ще ги убие, че ще ги разчлени, че ще ги заколи. Конкретно подсъдимият отправил към свидетелката М. репликите „Ще те убия!“ и „Ще те заколя!“, а спрямо свидетеля М. „Сега ще Ви утрепа!“ и „Ще ви заколя! Ще те убия“. Същевременно ритал дясната страна на автомобила, блъскал по прозорците, изхراчил се по десния прозорец, счупил с ритник дясното странично огледало, отворил предната дясна врата (която била отключена) и се опитал да издърпа и да удари с юмрук свидетелката М.. Свидетелят М. потеглил, двамата успели да затворят вратата и излезли от паркинга, заобикаляйки автомобила на подсъдимия. Свидетелят М. отново се обадил на телефон 112 и спрели на около 300 метра на бензиностанция „Лукойл“ на бул. „Братя Бъкстон“, където пристигнали свидетелите М.К.Т. и Т.Г.Т., полицейски служители в 6 РУ – СДВР. През това време подсъдимият упорито звънял по телефона на свидетеля М..

Заканите на подсъдимия не възбудили основателен страх за осъществяването им у свидетелката М.. От друга страна, вследствие на заканите свидетелят М. преживял реален и интензивен страх от осъществяването им, изпитал притеснения от случилото се, получил гръдна болка, задух и хипертония, във връзка с която започнал да приема медикаменти. В рамките на месец след събитията се преместил в друго жилище, защото подсъдимият знаел къде живее.

Така изложената фактическа обстановка се установява от събраните в хода на наказателното производство доказателствени материали: показанията на свидетелите М., М., Т. и Т., експертното заключение по аудиотехническата експертиза, експертните заключения по двете комплексни психологични и психиатрични експертизи, протоколите за оглед, справката за собственост на автомобил марка и модел „Мерцедес Е 290 ТД“ с регистрационен номер **** и лист за преглед на пациент. Сред доказателствените материали основно значение имат свидетелските показания на гражданския ищец М.М. и пострадалата М. М.. Те са детайлни, подробни, еднопосочни и непротиворечиви. Намират подкрепа в редица други доказателствени материали: така от протокола за оглед на автомобила, извършени в досъдебното производство, се установява, че по дясната страна на автомобила „БМВ“ е имало вдлъбнатина, а предното му дясно огледало за странично виждане е било поставено на предното стъкло и от него стърчали кабели. Вдлъбнатината потвърждава показанията на свидетелите, че подсъдимият е застанал от дясната им страна и два пъти ги е ударил със своя автомобил докато се движели, а отделеното предно дясно огледало за странично виждане потвърждава показанията им, че подсъдимият го е счупил с удар с крак. От приетото по искане на защитата във въззивното производство експертно заключение по изготвената в досъдебното производство аудиотехническа експертиза, което следва да бъде изцяло кредитирано като пълно, ясно, компетентно и обосновано, се установява разговор по телефонната линия 112. Според данните от него мъжки глас се представя за М.М. и съобщава за момче, което се опитва да го избута от пътя, скача по предното стъкло, блъска по вратата и чупи огледалото; освен това казва, че се намира на бул. „България“, пред „Пулс“, и че регистрационният номер на автомобила на момчето е ****. Данните от този разговор също подкрепят показанията на свидетелите относно поведението на подсъдимия, съпътствало отправянето на репликите. Най-сетне показанията на тези двама свидетели се подкрепят и от свидетелските показания на полицейските служители Т. и Т. от досъдебното производство, надлежно приобщени от първостепенния съд на основание чл. 281, ал. 4 във връзка с ал. 1, т. 2 НПК, които са възприели същата вдлъбнатина по автомобила марка „БМВ“, както и че дясното огледало е висяло на електрическите си кабели.

В противоречие с показанията на свидетелите М. и М. са единствено показанията на свидетелката В.Ц. Т.а, приятелка на подсъдимия към момента на даването им. Според тях свидетелката Т.а е в интимни отношения с подсъдимия от септември 2018 г. и подсъдимият

й споделил за спречкване със свидетеля М. през декември, при което свидетелят М. го заплашвал и го застигнал с колата. За разлика от показанията на свидетелите М. и М., тези показания са кратки и неопределени. Освен това те не се отнасят до непосредствени възприятия на свидетелката Т.а, а до това, което подсъдимият ѝ е съобщил по телефона. Наред с това те не намират опора в нито един от останалите доказателствени материали по делото. Въззивният съд също като първостепенния приема, че данните от тези показания не следва да бъдат кредитирани. Ако действително М.М. беше преследвал с автомобила си подсъдимия, а не подсъдимият – него и свидетелката М., логично щеше да е подсъдимият да се обади на тел. 112, при което данните от експертното заключение по аудиотехническата експертиза щяха са в подкрепа на показанията на Т.а. От експертното заключение обаче, приобщено по искане на защитата, се установява, че мъжкият глас, който се оплаква от преследване, засичане, блъскане и така нататък, се представя като М.М., а не като Ж.С..

Доводите на защитата, че не са били събрани определени доказателства, са неоснователни. Действително, на досъдебната фаза е било направено искане за предаване на записи от охранителните камери, монтирани в района на спортен клуб „Пулс“ (л. 54 от досъдебното производство), след което няма данни въпросните записи да са били предадени или да е била назначена съответна техническа експертиза. Освен това от протокола за оглед на автомобила марка „БМВ“ е видно, че са били иззети дактилоскопни следи (л. 13), но впоследствие няма данни да е била назначена съответна криминалистична идентификационна експертиза. Действително, съдът е длъжен да събира доказателства служебно дори и когато страните не са направили съответни искания (чл. 107, ал. 2 във връзка с чл. 13, ал. 1 НПК). Това задължение обаче не се отнася до всички възможни доказателства, а само до онези от тях, които са необходими за разкриването на обективната истина. В разглеждания случай по делото са били събрани достатъчно фактически данни, които обсъдени поотделно и в съвкупност водят до еднозначно установяване на гореизложената фактическа обстановка. Неоснователни са също така и доводите на защитата, че първостепенният съд не е уважил доказателствените ѝ искания, съответно омаловажил е представените от нея доказателства. В хода на съдебното заседание пред първоинстанционния съд защитата е направила две доказателствени искания: справки от полицията и Софийската районна прокуратура дали гражданския ищец М. е подавал жалби от началото на 2018 г., съответно да бъде приета като доказателство диплома за завършено висше образование от подсъдимия. Първото искане правилно е било оставено без уважение, понеже не е необходимо за изясняването на делото от фактическа страна. Второто доказателствено искане е било уважено и дипломата за завършено висше образование е била приета като доказателство по делото. Освен това, действително в експертното заключение по аудиотехническата експертиза липсват данни да са били използвани репликите „Ще те убия!“, „Ще те заколя!“, „Сега ще Ви утрепа!“ и „Ще ви заколя! Ще те убия“. Съответни данни обаче се съдържат в показанията на свидетелите М. и М., които се подкрепят от експертното заключение по вече изложените съображения.

Във връзка с доводите на защитата за допуснато от първостепенния съд съществено процесуално нарушение при провеждането на съдебното следствие, изразяващо се в задаването на навеждащи въпроси на свидетелите М. и М., въззивният съд приема следното. Съдебният протокол е доказателствено средство за извършените от съда действия в съдебното заседание, за реда на тяхното извършване, както и за събраните източници на доказателства (решение № 384 от 23. 10. 1991 г. по н. дело № 234/91 г., I н. о., ВКС). Задължителното му съдържание включва показанията на свидетелите, не и отправените към тях въпроси (чл. 311 НПК). При това положение първата инстанция не е допуснала процесуално нарушение, като е оставила без уважение искането на защитата за допълването на съответния съдебен протокол. Определението е постановено в закрито заседание от съдебния състав след отказ на председателя да го уважи в съответствие със закона (чл. 312 НПК). Така от самия протокол от съдебното заседание на 05. 02. 2020 г. не може да се

установи нарушение на чл. 139, ал. 6 във връзка с чл. 138, ал. 5, изр. второ НПК.

По отношение на приетия за съвместно разглеждане граждански иск и участието на повереника на гражданския ищец в съдебното производство въззивният съд не констатира допуснати от първата инстанция процесуални нарушения, които да са ограничили правото на защита на подсъдимия. Подробни аргументи ще бъдат изложени при проверката на гражданската част на обжалваната присъда.

По всички изложени съображения въззивният съд споделя фактическите изводи на първата инстанция без съществени отклонения. Те са направени при всестранно, пълно и обективно изследване на събраните доказателствени материали поотделно и в тяхната съвкупност. Несъгласието на защитата с фактическите изводи на районния съд само по себе си не обуславя неправилността им. Кредитирането на показанията на свидетелите М. и М. за сметка на тези на свидетелката Т.а не съставлява проява на пристрастност, а на задълбочена и обективна преценка на събраните доказателствени материали. Оставените без уважение искания на защитата за справка от правоохранителните органи, съответно за допълване на съдебния протокол, са правомерни и също не разкриват каквато и да е пристрастност или заинтересованост от изхода на делото.

II. При така установената фактическа обстановка първостепенният съд освен това е достигнал до правилни правни изводи. От обективна страна съставът на престъплението по чл. 144, ал. 3 във връзка с ал. 1, за което е повдигнато обвинение, се характеризира с изпълнителното деяние заканване с убийство на пострадалия или на негови близки, както и с условието заканването да е годно да възбуди основателен страх за осъществяването му. За да бъде осъществен съставът на престъплението от обективна страна, достатъчно е заканата да е обективно годна да възбуди съответен страх, а не и действително да го е възбудила (решение № 37 от 31. 01. 1991 г. по н. дело № 876/90 г., I н. о., ВС).

В разглеждания случай конкретно използваните от подсъдимия изразни средства по отношение на свидетеля М. *„Сега ще Ви утрепа!“* и *„Ще ви заколя! Ще те убия“*, съответно спрямо свидетелката М. *„Ще те убия!“* и *„Ще те заколя!“*, предвид общоупотребимото значение на съответните думи, представляват закани с убийство. Следователно подсъдимият е осъществил изпълнителните деяния по чл. 144, ал. 3 във връзка с ал. 1 НК. Що се отнася до условието за обективната годност на заканите да предизвикат основателен страх, въззивният съд прецени цялостната обстановка, при която те са били отправени: след като подсъдимият е застигнал пострадалите, ударил е техния автомобил със своя и ги е засякъл, както и докато е блъскал по прозорците на техния автомобил и е счупил с ритник огледалото за странично виждане, опитал се да извлече пострадалата М. и да я удари с юмрук. В контекста на подобно агресивно поведение отправените закани следва да се приемат като обективно годни да предизвикат основателен страх от осъществяването им у двамата пострадали, в какъвто смисъл правилно са били изложени съображения и от първостепенния съд. Обстоятелството, че пострадалата М. въпреки това не е изпитала чувство на реален страх, в какъвто смисъл са данните от експертното заключение по комплексната психологична и психиатрична експертиза, не засяга извода за обективната годност на заканата спрямо нея да предизвика подобен страх. По тези съображения въззивният съд споделя извода на първата инстанция, че подсъдимият е осъществил състава на престъплението по чл. 144, ал. 3 във връзка с ал. 1 от обективна страна.

От субективна страна престъплението е съставомерно, ако е извършено при пряк или евентуален умисъл. Не се изисква деецът да има предварително оформено решение да извърши убийството и да е действал в осъществяване на взетото решение (Тълкувателно решение № 53 от 18. 09. 1989 г. по н. дело № 47/89, ОСНК на ВС). Предвид цялостното поведение на подсъдимия, съдът приема, че той е съзнавал, че отправя закани с убийство спрямо свидетелите М. и М., при което е искал заканите да предизвикат страх от осъществяването им у последните, тоест действал е при условията на пряк умисъл.

При това положение правилно първостепенният съд е приел, че подсъдимият е осъществил състава на престъплението чл. 144, ал. 3 във връзка с ал. 1 НК спрямо пострадалата М. и спрямо пострадали М..

При определянето на наказанията за двете престъпления първоинстанционният съд правилно е отчетел като отегчаващи обстоятелства опита на подсъдимия принудително да спре автомобила на свидетеля М. и да изведе насила от него свидетелката М., както и причинените от подсъдимия щети по автомобила. Като смекчаващи обстоятелства правилно са били отчетени чистото съдебно минало на подсъдимия и младата му възраст. Съобразено е, че характерните за възрастта му импулсивност и незрялост в съчетание с предходните му интимни отношения със свидетелката М. са обусловили осъществяването на престъпленията. Освен това правилно първата инстанция е отчетела като смекчаващи обстоятелства съдействието, което подсъдимият е оказал на съда и органите на досъдебното производство, както и завършеното от него в хода на съдебната фаза висше образование. При това положение районният съд е достигнал до обоснования извод, че са налице многобройни смекчаващи обстоятелства, като е заменил предвидените в санкционната част на чл. 144, ал. 3 във връзка с ал. 1 НК наказания за всяко от престъпленията „лишаване от свобода“ с „пробация“. Справедливо предвид отчетените многобройни смекчаващи обстоятелства е определил мерките по чл. 42а, ал. 2, т. 1 и 2, след което е определил продължителността на една година.

Предвид формираните фактически и правни изводи първостепенният съд също така правилно е съобразил, че подсъдимият е осъществил в съвкупност две престъпления по чл. 144, ал. 3 във връзка с ал. 1 НК спрямо всеки един от двамата пострадали, при което на основание чл. 23, ал. 1 НК законосъобразно е определил едно общо най-тежко наказание „пробация“, включващо двете пробационни мерки по чл. 42а, ал. 2, т. 1 и 2 за продължителност от една година. Общото най-тежко наказание е достатъчно да поправи и превъзпита подсъдимия предвид младата му възраст, чистото съдебно минало и завършеното висше образование, с оглед на което правилно е преценено то да не бъде увеличавано на основание чл. 24 НК.

III. Своевременно преди разпоредителното заседание, проведено от първостепенния съд, пострадалият М. е предявил чрез повереника си адвокат Г. искане да бъде приет за съвместно разглеждане в наказателния процес граждански иск за обезщетяването на претърпените от него вследствие на престъплението неимуществени вреди в размер на 3 000 лева, изразяващи се в стрес, страх, болки и страдания, съответно да бъде конституиран като граждански ищец наказателното съдопроизводство.

Въззивният съд констатира, че така направеното искане е редовно и допустимо. То е направено своевременно от активно легитимирано лице (пострадал от престъплението, за което е повдигнато обвинение) и чрез надлежно упълномощен процесуален представител. Пълномощното в полза на адвокат Г. е приложено на досъдебното производство (л. 71). Противно на твърдяното от защитата, то не е ограничено само за досъдебната фаза на наказателния процес. Посочването на номера на досъдебното производство само определя наказателното производство, по което ще бъде осъществявано процесуалното представителство. В пълномощното липсва изрично ограничаване на представителната власт в рамките на така индивидуализираното наказателно производство съгласно изискването на чл. 100, ал. 3 във връзка с чл. 93, ал. 5 НПК. При това положение правилно и законосъобразно първостепенният съд е приел за съвместно разглеждане предявения граждански иск, конституиран е гражданския ищец и е допуснал участието му в следващите процесуални действия чрез повереника му.

Правната квалификация на иска е чл. 45 ЗЗД, като предвид вече изложеното при проверката на наказателната част от присъдата въззивният съд приема за правилен извода на първата инстанция, че са установени противоправното поведение на делинквента

(подсъдимия) и неговата вина. Относно твърдените неимуществени вреди, техният размер и наличието на причинна връзка между деянието и тях, въззивният съд приема следното.

От събраните в хода на наказателното производство доказателства, а именно показанията на гражданския ищец, експертното заключение по съответната комплексна психологична и психиатрична експертиза и лист за преглед на пациент (л. 25 от делото на районния съд) се установява, че в причинна връзка с деянието гражданският ищец преживял интензивен страх, изпитал притеснения от случилото се, получил гръдна болка, задух и хипертония, започнал да приема медикаменти. В рамките на месец след събитията се преместил в друго жилище, защото подсъдимият знаел къде живее. Приемът на медикаментите продължил около два месеца.

Размерът на обезщетението за неимуществените вреди се определя от съда по справедливост съобразно чл. 52 ЗЗД. Следва да се отчитат разясненията, дадени в раздел II на Постановление № 4 от 23. 12. 1968 г. на Пленума на ВС, според които понятието „справедливост“ не е абстрактно, а е свързано с изследването на редица обективни обстоятелства, които съдят следва да обсъди в мотивите си. Във връзка с това първостепенният съд правилно е отчел съдържанието на деликта, както и вида и продължителността на негативните преживявания на пострадалия (според показанията му изпитва притеснение и към момента на даването им, тоест повече от година след деликта), към които факти въззивният съд намира за нужно да добави и обстоятелството, че гражданският ищец е трябвало да се премести в друго жилище. При това положение правилно първата инстанция е преценила, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди следва да се определи по чл. 52 ЗЗД в размер на 3 000 лева, съответно правилно е присъдила и обезщетение за забава в размер на законовата лихва от датата на деликта.

От съображения за изчерпателност въззивният съд следва да обсъди най-сетне и доводите на защитата за твърдяното несъответствие между наказателната и гражданската част на проверяваната присъда. В този довод се съдържа тезата, че наказателната част и гражданската част на присъдата трябва взаимно да си съответстват, която е невярна. Първо, законът допуска с присъдата да бъде отхвърлен граждански иск срещу осъден подсъдим, и обратното, да бъде уважен граждански иск спрямо оправдан подсъдим, което само по себе си не обуславя неправилност на която и да е от двете части на присъдата. Второ, в настоящия случай, в който подсъдимият е осъден, като наказанието е определено при условията на многобройни смекчаващи обстоятелства по чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ НК, а размерът на обезщетението за неимуществени вреди е определено по чл. 52 ЗЗД в максимален размер, отново не може да се твърди „несъответствие“. Това е така, защото наказанието и обезщетението са две различни категории, които не подлежат на съизмеряване. Наказанието, от една страна, има за цел да поправи и превъзпита **дееца**, да му въздейства предупредително и да му отнеме възможността да върши други престъпления, както и да въздейства предупредително-възпитателно върху другите неустойчиви членове на обществото (чл. 36, ал. 1 НК). От друга страна, обезщетението за претърпени неимуществени вреди по чл. 52 ЗЗД цели да възстанови настъпилите в правната сфера на **пострадалия** отрицателни преживявания. За да определи вида и размера на наказанието в дадения случай първостепенният съд е съобразил многобройните смекчаващи обстоятелства, свързани с личността на подсъдимия. Успоредно на това при определянето на обезщетението правилно е обсъдил само и единствено претърпените неимуществени вреди и свързаните с тях конкретни обстоятелства съгласно Постановление № 4 от 23. 12. 1968 г. на Пленума на ВС. Личността на дееца сама по себе си няма отношение и не би могла да обоснове намаляване присъденото обезщетение, защото размерът и интензивността на претърпените неимуществени вреди не се влияят от обстоятелствата дали делинквентът е осъждан или неосъждан, млад или възрастен, със средно или висше образование и така нататък. Всяка от частите на обжалваната присъда (наказателна и гражданска) съответства на своите правнорелевантни факти, които първостепенният съд надлежно и правилно е

установил въз основа на събраните по делото доказателства.

В обобщение, след цялостна проверка на обжалваната присъда въззивният съд приема, че тя е правилна, законосъобразна, обоснована, а определените с нея наказание и обезщетение – справедливи, поради което трябва да бъде потвърдена.

Предвид изхода на делото и с оглед на нормата на чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимият трябва да бъде осъден да заплати разноските във въззивното производство за разпит на вещо лице в размер на 30 лева. Освен това той трябва да заплати и държавната такса в размер на 5 лева за служебното издаване на изпълнителния лист от първоинстанционния съд на основание чл. 190, ал. 2 НПК.

Така мотивиран и на основание чл. 338 във връзка с чл. 334, т. 6 НПК, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъдата, постановена на 12. 05. 2021 г. от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 111-и състав, по н. о. х. дело № 9902 по описа на съда за 2019 г.

ОСЪЖДА Ж. Ж. СТ., ЕГН *****, с постоянен адрес град София, бул. „****“, да заплати на Софийския градски съд сумата 30 лева, представляваща разноски във въззивното производство. При служебно издаване на изпълнителен лист осъжда Ж. Ж. СТ. да заплати на Софийския районен съд сумата 5 лева, представляваща държавна такса за издаването на изпълнителния лист.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____